

Artur Mas, a punt per al tercer i darrer intent de fer el cim

Artur Mas, amb Jordi Pujol, a la jornada de proclamació oficial del candidat de CiU a la presidència de la Generalitat, el dia 17 de gener.

El cap de setmana vinent, el diumenge 31 de gener, a migdia, Convergència i Unió organitza un acte multitudinari al pavelló de la Vall d'Hebron de Barcelona. Tota l'artilleria pesant de la formació serà a punt per a acomboiar el –ja formalment– candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas. La federació nacionalista, després de dels dos intents anteriors, veu ara més a prop que mai l'objectiu de tornar a governar a Catalunya.

A Convergència i Unió tenen clar que ser la formació més votada o la que té més diputats no els garantirà de poder governar la Generalitat de Catalunya. Ni a CiU, ni a cap altra formació, perquè en un sistema parlamentari com el

d'aquí, només pot ser investit president aquell candidat que rep el suport parlamentari més ampli. Així i tot, la federació nacionalista té, ara per ara, les expectatives més altes.

El context polític actual ha canviat molt respecte a les eleccions del

2003 i les del 2006. Les enquestes els són favorables, alhora que mostren un desgast de les formacions que han donat suport al govern actual. De fet, només Iniciativa es mostra obertament a favor de repetir un govern tripartit, malgrat que, fins i tot ells, consideren que caldria introduir-hi nous elements de consens, si arriba el cas, en objectius com ara els de caràcter social i ambiental, els eixos clau de la formació ecosocialista.

CiU sap que si torna a ser la formació més votada –i les enquestes hi apunten– té veritables opcions de tornar a ocupar el govern de la Generalitat de Catalunya. I amb aquest ànim ha organitzat l'inici de la seva precampanya. Diumenge vinent, 31 de gener, un bany de multituds servirà de tret de sortida de la cursa cap a la presidència del govern català. Fa pocs dies, el 17 de gener, la federació va proclamar formalment Artur Mas com a candidat a la presidència de la Generalitat, a l'emblemàtic escenari del monestir de Sant Benet del Bages. Ara, doncs, arriba el moment de l'escenificació pública del seu lideratge. I per això s'organitzarà un acte al pavelló de la Vall d'Hebron de Barcelona, amb la presència de la direcció de Convergència i Unió en ple.

“No la caguem”. Des de CiU s'ha remarcat molt, i Artur Mas mateix n'ha fet un compromís explícit, que aquesta campanya no es basarà a abocar crítiques contra el tripartit. Ho va sintetitzar molt bé el cap del grup municipal de CiU a Barcelona, en un comentari informal durant la copa de Nadal amb la premsa. A tall de síntesi i de conclusió de la falla que Artur Mas havia explicat al seu parlament-brindis, Xavier Trias va deixar anar un “que no la caguem”. Més enllà de la broma, el comentari respon molt bé a la manera com la federació percep la situació. CiU parteix, segons les enquestes, amb unes bones perspectives electorals, i alhora els seus adversaris poden rebre l'efecte del desgast. De manera que, en part, evitar els errors propis és un dels elements crucials per a estintolar l'èxit que ara veuen a tocar.

Certament, alguns dirigents de la federació consideren que el to de la campanya del 2006 va ser massa agressiu i no va afavorir els interessos electorals de CiU. Accions com ara la visita al notari, per a certificar que no pactarien amb el PP, o l'elaboració del DVD, distribuït a través dels diaris, amb una dura crítica al tripartit, són elements de campanya que no es repetiran.

Com dèiem, les enquestes han anat refermant l'avantatge de CiU respec-

El secretari general de CiU, Josep Antoni Duran i Lleida, amb Artur Mas, a l'acte de proclamació de la candidatura, el dia 17 de gener.

Mas no vol una campanya electoral bel·ligerant contra el tripartit, per evitar l'efecte contrari: la mobilització de l'electorat de les formacions adversàries

te al PSC. Per exemple, el darrer baròmetre d'opinió del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO), del mes passat, indica que CiU atenyria el 21,8% dels vots, i el PSC el 15,7%. Tot amb tot, aquell mesurador indicava una davallada de dos punts en la intenció de vot d'ambdues formacions (val a dir que aquelles dades foren recollides durant l'esclat dels casos *Millet* i *Pretòria*, que van erosionar greument la classe política catalana). Paradoxalment, només el PP millorava lleugerament, amb una estimació del 4,8% (nou dècimes més que a l'anterior baròmetre del CEO). ERC baixava de quatre dècimes, fins al 8,1%; i ICV, amb un 5%, perdia 1,9 punts. Ciutadans, amb el 0,8% d'intenció de vot, perdia tres dècimes.

Amb aquestes dades de partida, la federació vol fer una campanya que refermi aquestes tendències i

eviti, per contra, que una actitud més bel·ligerant contra el tripartit pugui causar l'efecte contrari, ço és, la mobilització de l'electorat de les formacions adversàries.

La incògnita Reagrupament i Laporta. Malgrat els bons auguris, ningú a la federació no vol donar res per fet. A més a més, encara no s'han posat totes les peces sobre el tauler de la campanya electoral.

De fet, en l'àmbit del sobiranisme, els efectes de la crisi interna que ha viscut Esquerra durant aquesta passada legislatura no preocupa tan sols els republicans. L'aparició de Reagrupament suscita incertesa, no tan sols entre els republicans, sinó també en alguns dirigents convergents. Especialment, si la formació impulsada per l'ex-conseller Joan Carretero pot sumar a les seves forces el lideratge

El trencaclosques de Barcelona

Tot i l'àmplia hegemonia dels socialistes en l'àmbit municipal metropolità, també a la capital de Catalunya les enquestes comencen a donar ales al vell somni de CiU d'aconseguir l'alcaldia.

Encara falta molt de temps i s'ha de veure quin efecte pot tenir la proposta feta per l'alcalde Jordi Hereu, un parell de setmanes enrere, d'impulsar una candidatura de Barcelona i els Pirineus per als Jocs Olímpics d'hivern del 2022. Caldrà veure si aquesta proposta serveix per a revifar allò de l'esperit olímpic, que tan bons resultats va donar als alcaldes Joan Maragall i Joan Clos, o, per contra, es desdibuixa enmig de la batalla electoral que justament ara s'engega a Catalunya.

Sigui com sigui, les enquestes sobre intenció de vot a la capital catalana comencen a indicar un desgast del grup municipal del PSC i del seu alcalde, Jordi Hereu, i el reforç de CiU com a possible alternativa de govern al consistori.

El cap del grup municipal de CiU a Barcelona, Xavier Trias.

La darrera enquesta encarregada per CiU, el mes de desembre, palesava per primera vegada la possibilitat que l'actual cap del grup municipal de la federació nacionalista, Xavier Trias, arribés a l'alcaldia de la ciutat. Fins llavors, cap enquesta de les encarregades per CiU no havien dibuixat un escenari com aquest. Segons les dades de l'enquesta, CiU obtindria entre 15 i 16 regidors (ara en té 12), el PSC entre 11 i 12 (dels 14 actuals). El PP n'obténdria entre 6 i 7 (mantindrien, si fa no fa, els 7 d'ara), Iniciativa n'aconseguiria entre 4 i 5 (ara en té 4) i Esquerra entre 3 i 4 (dels 4 actuals). Val a dir que també els baròmetres municipals han anat marcant una tendència de desgast en les dades del PSC, i alhora un lleuger creixement de CiU. De manera que mai com ara unes eleccions municipals a Barcelona no s'havien presentat tan disputades.

Encara falta molt de temps per als comicis municipals, el 2011. I, mentrestant, allò que passi a les eleccions catalanes repercutirà també en el comportament de l'electorat barceloní a les eleccions locals. Però si finalment s'esdevingués un canvi electoral de les dimensions que mostra l'enquesta de CiU, ens trobaríem davant un veritable trencaclosques. CiU hauria de rebre el suport d'algun altre grup parlamentari. Una opció podria ser el suport dels republicans. Les dues formacions sumarien més que PSC i ICV-EUiA, l'actual tàndem de govern a Barcelona. També és cert que aquesta opció implicaria, com a mínim, l'abstenció del PP. Una opció difícil d'imaginar, perquè voldria dir que els populars donarien per bo un pacte que els hauria desbancat del govern, entre CiU i els independentistes d'Esquerra. CiU també podria sumar majoria amb el PP, però llavors implicaria l'abstenció dels republicans i alhora que donessin per bo un pacte que obriera les portes del govern de la ciutat al PP. Una altra opció seria la reedició d'un tripartit a Barcelona entre socialistes, ecosocialistes i independentistes. Una fórmula poc versemblant, vist que en aquest mandat el cap del grup municipal d'Esquerra, Jordi Portabella, ja no va voler repetir-la. Finalment, hi hauria la possibilitat d'un gran pacte entre les dues primeres forces del consistori, opció, ara per ara, inimaginable. Però, com dèiem, queda més d'un any per a les eleccions municipals. De manera que tot és obert i és més que probable que allò que passi a les eleccions al Parlament acabi afegint nous elements que intervindran en el futur del govern de Barcelona.

E. R.

del president del FC Barcelona, Joan Laporta. És difícil de saber l'èxit que pot obtenir aquesta nova formació independentista. El cas és que actualment, segons les seves mateixes dades, compta amb més de 3.300 associats (Reagrupament és registrat com a associació, no com a partit). Més enllà del desgast electoral que pugui fer a Esquerra, a CiU també s'observa amb deteniment si els pot esgarrapar vots, entre el seu electorat més sobiranista o obertament independentista, una opció electoral com la de Reagrupament, si finalment pot fer seu el suport de Joan Laporta.

Polarització i dret de decidir.

Sigui com sigui, el principal factor d'aquesta campanya per a CiU és la polarització entre les dues principals formacions. I, de fet, per a evitar de desgastar-se per la banda sobiranista, CiU presenta els comicis com una tria entre Mas i Montilla, i es presenta com a única alternativa viable per a aquells que no vulguin la configuració d'un tercer tripartit.

També el candidat convergent ha fet entrar en el seu discurs el concepte del dret de decidir. Amb tot, és un concepte que ha modelat al seu estil i que circumscriu a aquells àmbits en què hi hagi un ampli consens social a Catalunya. Així doncs, diversos dirigents de la federació, inclòs Artur Mas, s'han deseiixit de qualsevol enfocament que prioritzi la formulació d'una consulta sobiranista oficial, durant la legislatura vinent. Per a Mas, aquesta mena d'iniciatives s'han de formular només quan hi ha l'opció de guanyar-les. De manera que, per al candidat convergent, el procés per a avançar cap al dret de decidir s'ha de dur a terme per mitjà de reivindicacions com ara les relacionades amb la gestió de les infraestructures o el concert econòmic, que poden recaptar fàcilment un consens social majoritari. Mas, doncs, proposa allò que anomena una "transició de l'autonomisme al dret de decidir", entès en els termes explicats anteriorment. Amb tot, considera que la via autonomista, per a continuar avançant en la millora de l'autogovern català, caldria no abandonar-la si finalment el Tribunal Constitucional no modifi-

Artur Mas, acompanyat de Maria de la Pau Janer, a la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2006. Llavors, la victòria en vots i diputats no li fou suficient per a governar.

qués, en cap aspecte, el text de l'Estatut de Catalunya, pendent encara de sentència.

Geometries variables. CiU es presenta com l'alternativa de canvi a aquests anys de govern tripartit. Tanmateix, tot i les bones perspectives electorals, Artur Mas mateix ha reconegut que no és a l'abast de CiU arribar a la majoria absoluta. Ara bé, el líder de la federació no considera com a primera opció un govern de coalició. Més aviat el candidat de CiU aspira a formar un executiu, si arriba el cas, que, tot i estar en minoria parlamentària, pugui anar concretant pactes amb les diverses formacions. Per exemple, poder liquidar l'impost de successions amb el PP, si cal; arribar a acords en matèria d'infraestructures amb el PSC; o pactar,

amb Esquerra, acords en matèria de defensa de l'autogovern.

Aquest ideal de Mas, és, de fet, la famosa *geometria variable* que el president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, ha mirat de cercar amb llums i ombres al Congrés dels Diputats de Madrid. Així i tot, per aplicar aquesta fórmula caldria veure amb quins pactes previs pot obtenir un acord d'investidura. Sigui com sigui, Artur Mas va voler deixar clar, al discurs que va fer el dia 17 de gener, quan fou proclamat oficialment candidat, que no preveu un govern de CiU amb consellers del PPC. Així mateix, tant CiU com el PSC han descartat l'anomenada *sociovergència*. I tampoc no és previsible un pacte de govern CiU-ERC, una opció que, a més de no ser benvista des de les files republicanes, seria prou

El candidat de CiU ha emmotllat el dret de decidir al seu estil: el circumscriu a aquells aspectes en què hi hagi un ampli consens social a Catalunya.

complicada d'assumir per aquella part de l'electorat de CiU que no és independentista, i sobre la qual Unió ha expressat sense embuts la seva oposició més d'una vegada.

El PSC no té pressa per a nomenar candidat. Un any abans de les eleccions, el president de la Generalitat, José Montilla, és l'únic que encara no ha estat nomenat formalment com a candidat. Artur Mas, Joan Puigcercós, Àlicia Sánchez-Camacho i Joan Herrera ja han estat escollits pels partits respectius.

Per escollir el candidat, el 1999 el PSC va organitzar un procés de primàries, tot i només concórrer-hi la candidatura de Pasqual Maragall. Les coses van anar d'una altra manera el 2006, quan José Montilla fou escollit per un acord de la comissió executiva. Actualment, el PSC no descarta de seguir un procés de primàries. El vice-primer secretari dels socialistes catalans, Miquel Iceta, ha defensat aquest procediment, sempre que hi hagi més d'una candidatura. Però que el PSC no hagi escollit formalment el candidat no vol dir que no hagi començat la campanya. La direcció dels socialistes catalans és partidària de no córrer en la designació oficial del candidat, perquè els socialistes veuen en la mateixa presidència la millor plataforma per al seu candidat. Així, de moment, el PSC vol aixecar la bandera de l'obra de govern com a argumentari electoral. De fet, a les darreres intervencions del president Montilla, les claus preelectorals ja hi són plenament presents. És el cas, per exemple, del missatge institucional de cap d'any del president, en el qual advertia de les "falses dreceres", en referència a les tesis sobiranistes i independentistes. Però també han format part d'aquest context la inauguració d'infraestructures, com ara el tram de la nova línia de metro de Barcelona, la L9, o la inauguració de l'aeroport de Lleida-Alguaire –just el mateix dia que Artur Mas era escollit candidat de CiU–, que han servit al president Montilla per a capitalitzar l'obra del govern tripartit. Els socialistes, doncs, no tenen pressa.

Enric Rimbau